

ת"פ 58725/08/18 - מדינת ישראל נגד מיכאל (בן מרק) כהן

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 58725-08-18 מדינת ישראל נ' (בן מרק) כהן

תיק חיצוני: 173991/2016

מספר בקשה: 35/19.10.2021

לפני כבוד השופטת תמר בר-אשר

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מיכאל (בן מרק) כהן

הנאשם

באת-כוח המאשימה: עו"ד הילי ברגמן (פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי))

באת-כוח הנאשם: עו"ד ריטה טהורי

החלטה

החלטה בבקשת ההגנה לעיון חוזר בהחלטה מיום 14.10.2021, שעניינה תיק המוצגים שיוגש קודם לשמיעת הראיות בתיק.

מהטעמים שיובאו בהחלטה זו, הבקשה לעיון חוזר נדחית אף ללא צורך בקבלת עמדת המאשימה.

רקע ותמצית העובדות הדרושות להחלטה

2. כתב האישום בהליך הנדון הוגש ביום 29.8.2018 ומאז תוקן פעמיים (ביום 3.1.2019 וביום 27.5.2021). מאז הוגש, התקיימו במסגרת ההליך הנדון עשרים דיונים לפני מותב אחר וביום 28.7.2021 הועבר להמשך שמיעתו לפני.

3. על-פי כתב האישום המתוקן (בשנית), הנאשם, יליד שנת 1980, מואשם בשבע העבירות הבאות: סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לפי סעיף 332(2) בחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - **חוק העונשין**); נהיגה בזמן פסילה או בניגוד לתנאים, לפי סעיף 67 בפקודת התעבורה (נוסח חדש), התשכ"א-1961 (להלן - **פקודת התעבורה**); איסור לנהוג ללא רישיון נהיגה תקף, לפי סעיף 10(א) בפקודת התעבורה; איסור לנהוג ללא רישיון נהיגה תקף לרכב מאותו סוג - לפי סעיף 10(א) בפקודת התעבורה; החזקה או שימוש בסם לצריכה עצמית, לפי סעיף 7(ג) בפקודת הסמים המסוכנים (נוסח חדש), התשל"ג-1973; תקיפת שוטר בעת מילוי תפקידו, לפי סעיף 273 בחוק העונשין; איומים, לפי סעיף 192 בחוק העונשין.

4. על-פי הנטען בכתב האישום, ביום 23.4.2016 נהג הנאשם באופןע בשדרות בגין בירושלים לכיוון צפון, מבלי

שהיה לו רישיון נהיגה תקף ומבלי שהוציא רישיון נהיגה לאופנוע. סמוך לשעה 13:30 הציבה המשטרה בכביש האמור מחסום באמצעות ניידות משטרה, סמוך ליציאה לקריית משה. הנאשם הבחין במחסום, עצר בשולי הדרך וכעבור מספר שניות החל בנסיעה מהירה תוך התעלמות מסימוני השוטרים ומקריאותיהם לעברו שיעצור. על-פי הנתען, במעשיו אלו גרם הנאשם לשני שוטרים לנוס לצד הדרך כדי שלא ייפגעו.

בשל נסיעת הנאשם כאמור, נכנסו שוטרים אל הניידות והחלו במרדף אחר הנאשם, שנסע בכביש 1 לכיוון תל-אביב. במהלך המרדף אחריו, הגיע הנאשם לצומת גשר המיתרים ונעצר בשל התחלפות האור ברמזור שבכיוון נסיעתו לאדום. משהתקרבו אליו הניידות, חצה את הצומת, למרות האור האדום ברמזור, ובכך גרם למספר כלי רכב לבלום בלימות חירום ואף לבהלה רבה. הנאשם המשיך בנסיעה ולמרות האור האדום שדלק ברמזור בצומת גינות סחרוב בכיוון נסיעתו, הוא נסע בפראות וגרם לכלי רכב לבלום. הנאשם המשיך בנסיעה כמתואר, תוך התעלמות מפר־יזה של שוטרי הניידת שדלקה אחריו ודרישה שיעצור, עד אשר התנגש במעקה בטיחות במחלף נווה אילן, התהפך ונעצר.

קודם שפונה הנאשם לבית חולים, נמצאה בכיסו קופסת סיגריות שבה קוביות סם מסוג חשיש במשקל 0.6213 גרם, סכין יפנית ואולר מסוג 'לדרמן'. לאחר שאושפז בבית חולים וקודם ששוחרר, מחה הנאשם על הכוונה לשחררו ואיים על שוטר באומרו "בוא אם אתה גבר אני אשבור אותך" ולאחר מכן תקף שוטר בכך שבעט ברגלו וירק על שוטר אחר.

5. במהלך הדיונים הרבים שהתקיימו, העלתה ההגנה טענת הגנה מן הצדק ובין השאר, טענת אכיפה בררנית בשל אי הגשת כתב האישום לבית המשפט לתעבורה. טענות אלו נדחו בהחלטה מיום 3.10.2019, תוך קביעה כי נימוקיה יובאו בהכרעת הדין.

טענות נוספות שהעלתה ההגנה היו בעניין מצבו הנפשי של הנאשם, אשר בעטיו נטען כי אינו כשיר לעמוד לדין וכי אף לא היה אחראי למעשיו בעת שעבר את העבירות שבהן הואשם. לנוכח טענות אלו הוגשה ביום 31.12.2019 חוות דעת מטעם הפסיכיאטר המחוזי, ולאחריה הוגשו ביום 26.8.2020 וביום 9.3.2021 שתי הבהרות אשר התבקשו. בסופו של דבר נקבע כי הנאשם כשיר לעמוד לדין, אך לא נקבע ממצא ברור בעניין שאלת אחריותו למעשיו במועד העבירות שבהן הואשם.

6. לאחר העברת ההליך הנדון להמשך שמיעתו לפני ומאחר שתשובת הנאשם לכתב האישום ניתנה עוד בדיון מיום 3.10.2019 (לפני כשנתיים), ניתנה ביום 30.7.2021 החלטה שלפיה נקבעו מועדים להגשת תשובה מסודרת לכתב האישום ולהגשת תיק מוצגים. כן נקבע כי דיון לפי סעיף 144 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן - **חוק סדר הדין הפלילי**), יתקיים ביום 31.10.2021.

7. בתשובת הנאשם לכתב האישום, מיום 9.9.2021, העלתה ההגנה מספר טענות, הודתה בשם הנאשם בחלק מעובדות כתב האישום, כפרה באחרות והודיעה אלו עדים מבין עדי התביעה תבקש לחקור. זאת כלהלן:

א. **הטענות הכלליות שהעלתה ההגנה:** חזרה על טענת הגנה מן הצדק, לרבות טענת אכיפה בררנית;

מצבו הנפשי של הנאשם במועד העבירות, לא אִפשר לו לגבש את הכוונה הדרושה לשם התקיימות היסוד הנפשי של העבירות שבהן הואשם; נהיגת הנאשם המתוארת בכתב האישום נובעת מכך שהוא סובל מפוסט טראומה קשה בעקבות אירוע טרור שהיה עד לו; הנאשם מואשם ללא הצדקה בכפל עבירות שעניינן נהיגה ללא רישיון נהיגה תקף.

ב. **עובדות כתב האישום שבהן הודה הנאשם:** הימצאותו במקומות המתוארים; הצבת מחסום משטרה במקום שהוצב; עצירתו סמוך למחסום והמשך הנסיעה לאחר מכן; העובדה שלא היה לו רישיון נהיגה לאופנוע; המרדף אחריו בכביש 1; חציית צומת אחד למרות אור אדום ברמזור בכיוון נסיעתו; התנגשות במעקה הבטיחות סמוך לנווה אילן.

ג. **עובדות כתב האישום שבהן כפר הנאשם:** ידיעתו על דבר פסילתו מלנהוג; התעלמותו מקריאות השוטרים שיעצור עת היה סמוך למחסום המשטרה; גרימתו לשוטרים שהיו סמוך למחסום לנזק הצדה כדי לא להיפגע; גרימתו לכלי רכב לבלום בלימת חירום וגרימתו לבהלה רבה; התעלמותו מכריזת השוטרים שהיו בניידות שדלקו אחריו; הימצאות חשיש בקופסת הסיגריות שנמצאה בכיסו; הסכין היפנית והאולר נמצאו סמוך למקום התאונה ומכל מקום, לא הואשם בעבירת החזקת סכין; איום על השוטרים ותקיפתם.

ד. **העדים שההגנה מבקשת לחקור:** מבין שישה עשר עדי התביעה, ביקשה ההגנה להזמין לעדות את **כל העדים, למעט שלושת העדים הבאים:** עד תביעה 9 - ד"ר דוד לניאדו מהמחלקה האורתופדית בבית החולים הדסה עין כרם; עד תביעה 10 - תעודת עובד ציבור ממשרד התחבורה; עד תביעה 16 - רס"ר ענבל לינה שטיין - שוטרת בתחנת מוריה, ירושלים (להלן - **השוטרת שטיין**).

8. תיק המוצגים הוגש ביום 13.10.2021 והוא מחזיק רק שמונה דפים הכוללים את ארבעת המוצגים הבאים, שעניינם המוצגים הקשורים בעדויות של שלושת העדים שההגנה אינה מבקשת לחקור, כלהלן: **ת/1** - סיכום מחלה בעניין הנאשם מהמחלקה האורתופדית בבית החולים הדסה עין-כרם, בצירוף מסמכים בעניין התרופות שניתנו לו; **ת/2** - מכתב ממשרד התחבורה (שאינו תעודת עובד ציבור), הכולל מידע בעניין רישיון הנהיגה של הנאשם, מועדים שבהם לא היה בתוקף והסיבה לכך; **ת/3** - דו"ח צפייה בסרטון של השוטרת שטיין, המתאר את הנראה בסרטון שאורכו כ-50 שניות "המתעד חלקית את האירוע", בקטע הנסיעה סמוך לסיבוב מוצא וגשר הראל; **ת/4** - תמונה של הסכין שנתפסה שצילמה השוטרת שטיין.

9. בעקבות הגשת המסמכים האמורים, אשר משום מה כונו "תיק מוצגים", ניתנה ביום 14.10.2021 החלטה (להלן גם - **ההחלטה**), הקובעת לאמור (בהחלטה, שניתנה בפתקית, נפלו מספר שגיאות הקלדה ואף ניתנה החלטה נוספת מתקנת בפתקית נוספת. הנוסח שלהלן מתוקן בהתאם. כמו כן, ההדגשות שלהלן אינן במקור):

שמונה הניירות שצורפו אינם תיק מוצגים, אשר תכליתו ייעול הדין. אין כל סיבה לבזבז את זמנו של בית המשפט בהגשת מוצגים במהלך שמיעת עדויות ובטרח הכרוכה בהעברתם לסריקה.

תיק מוצגים ראוי ומלא, אשר יכלול גם את אלו שהוגשו במסגרת הניירת המצורפת, יוגש עד יום 20.10.2021 ויכלול את כל המוצגים שלהלן:

1. כל חוות דעת המומחים, לרבות דו"ח בוחן תנועה, שהוא בגדר חוות-דעת מומחה (לעניין זה ראו: סעיפים 20 ו-26 בפקודת הראיות (נוסח חדש), התשל"א-1971 (להלן - **פקודת הראיות**)).

2. כל תעודות עובד הציבור. לעניין זה ראו: סעיפים 23 ו-26 בפקודת הראיות.

3. ההודעות שנגבו מהנאשם.

4. כל המזכרים, כל דו"חות הפעולה וכל התמונות, לרבות סרטונים, שבכוונת המאשימה להגיש במסגרת שמיעת העדויות.

למען הסר ספק, מובהר כלהלן:

א. **המוצגים שיוגשו כאמור, יוגשו בכפוף לשמיעת עדויות, אם יימצא צורך וכן בכפוף לכללי משקל וקבילות.**

ב. מוצגים שלא יוגשו כאמור, לא תתאפשר הגשתם.

ג. המוצגים יוגשו כאמור, בין אם תינתן הסכמת ההגנה ובין אם לאו.

עמדת ההגנה בעניין תיק המוצגים תישמע בדיון הקרוב שנקבע. עם זאת, אם לא יוגש תיק מוצגים מלא כאמור, יבוטל הדיון שנקבע.

לעיוני ביום 21.10.2021.

בקשת ההגנה לעיון חוזר בהחלטה ונימוקיה

10. היום (19.10.2021) הוגשה בקשת ההגנה לעיון חוזר בהחלטה האמורה, שבה ביקשה לקבוע כי לא יוגשו מוצגים נוספים במסגרת תיק המוצגים המוסכם מעבר לאלו שכבר הוגשו. לחלופין ביקשה, ש ייקבע דיון לשם קביעת תוכנו של תיק המוצגים.

על-פי האמור בבקשה, חומר החקירה אינו כולל חוות דעת מומחים או תעודות עובד ציבור (פרטים 1 ו-2 בהחלטה) ולפיכך הבקשה מוגשת רק בעניין הודעות הנאשם ושאר המסמכים שפורטו בהחלטה (פרטים 3 ו-4 בהחלטה).

11. בעניין הודעות הנאשם טענה ההגנה, כי נגבתה ממנו הודעה אחת, כי להגנה אין טענות בעניין קבילותה וכי היא מסכימה להגשתה. עם זאת הוסיפה, כי יש לה טענות בעניין משקלה וכי היא מבקשת לחקור את גובה ההודעה.

12. בעניין המסמכים המנויים בפרט 4 בהחלטה, הפנתה ההגנה אל סעיף 10ב בפקודת הראיות, שעניינו 'קבלת אמרה בהסכמה', אשר **כידוע**, קובע כי אמרת חוץ "תהיה **קבילה** כראיה בהליך פלילי אף אם נותנה אינו עד במשפט, אם שני הצדדים הסכימו לכך ותוכן האמרה לא היה שנוי במחלוקת, ובלבד שהנאשם היה מיוצג על ידי עורך דין".

ההגנה טענה אפוא, כי לא ניתן להגיש אמרות חוץ קודם לשמיעת העדים, כי ניתן להגישן רק באמצעות עורכייהם, שאם לא כן, מדובר בראיה שאינה קבילה וכי הגשתה תפגע בזכותו של הנאשם להליך הוגן.

עוד נטען, כי מדובר ב"החלטה חסרת תקדים הנוגדת את העקרונות הבסיסיים הקבועים בסדרי דין בכל הנוגע לקבילותן של ראיות בהליך הפלילי" וכי יש בהחלטה כדי "להכשיר הגשתן של ראיות בלתי קבילות וחשיפת בית המשפט... למוצגים וראיות שאין מקום להגישם... עוד בטרם נשמעו העדים ובטרם ניתנה לנאשם הזכות להעיד ולהגן על עצמו".

דין והחלטה

13. **ראשית לכל**, יש להצטער על כך שההגנה נתפשה לכלל טעות ואשר נעלמה ממנה ההחלטה במלואה. על-פי האמור בהחלטה **במפורש**, אין בהגשת תיק המוצגים בהתאם להחלטה משום קביעה כי המוצגים שיוגשו על-פיה הם בגדר ראיות קבילות. להפך. בהחלטה נקבע במפורש כי "**המוצגים שיוגשו כאמור, יוגשו בכפוף לשמיעת עדויות, אם ימצא צורך וכן בכפוף לכללי משקל וקבילות**". בנסיבות אלו, אין כל רלוונטיות לסעיף 10ב בפקודת הראיות, אשר מיותר לומר כי הוא ידוע ומוכר לבית המשפט.

שנית, לא רק שהטענה כי ההחלטה היא "החלטה חסרת תקדים" אינה נכונה וחסרת שחר, אלא שמעשה של יום יום שמוגשים תיקי מוצגים הכוללים את כל המסמכים המנויים בפרטים 1-4 בהחלטה. כך בעוד שאם ההגנה מבקשת לחקור מי מהעדים הקשורים באותם מוצגים, העד מוזמן ונחקר.

שלישית, מעתשכאמור, **המוצגים מוגשים בכפוף לכללי משקל וקבילות ואף בכפוף לחקירת עורך המסמך, אם ההגנה חפצה בכך**, ממילאגם **אין כל פגם בסדרי הדין או בדיני הראיות**. זאת כפי שעוד יובהר ביתר הרחבה בהמשך הדברים.

לנוכח האמור, לא הצלחתי להבין את טענת ההגנה התמוהה מאד, שלפיה יש בהחלטה כדי "להכשיר... ראיות בלתי

קבילות וחשיפת בית המשפט... למוצגים וראיות שאין מקום להגישם...".

רביעית, לא הובא כל הסבר איזה פגם יש בהגשת מסמכים בטרם נשמעו העדים אשר באמצעותם יוגשו אותם מסמכים. כמו כן, לא ברור מה הפגם בהגשת המסמכים "בטרם ניתנה לנאשם הזכות להעיד ולהגן על עצמו". כידוע, פרשת התביעה נשמעת לפני פרשת ההגנה ולפני עדות הנאשם.

חמישית ולבסוף, סעיף 154 בחוק סדר הדין הפלילי, שעניינו 'דין עובדה שהודו בה', קובע כי "**עובדה שנאשם הודה בה יראוה כמוכחת כלפיו**". מאחר שכמפורט לעיל הנאשם הודה בעובדות רבות מבין העובדות הנטענות בכתב האישום, לא יכולה להיות מחלוקת על כך שהמאשימה רשאית להגיש את כל הראיות שעניינן עובדות שבהן הודה הנאשם..

14. מעבר לאמור, ראוי להזכיר מושכלות יסוד אשר ככל הנראה נעלמו מההגנה. כידוע, אפילו ישנה מחלוקת בעניין קבילותה של ראייה זו או אחרת, היא מוגשת לעיונו של בית המשפט הקובע אם מדובר בראיה קבילה לאחר שעניין בה. בדומה, גם ראייה קבילה אשר יש לגביה טענות בעניין משקלה, מוגשת לבית המשפט ורק לאחר הגשתה נקבע המשקל שניתן לה.

סוגיית הגשת ראיות שקבילותן שנויה במחלוקת נדונה בפסיקה רבה ובין השאר בעניין ע"פ 8080/12 **מדינת ישראל נ' אולמרט**, פ"ד סז(1) 303 (החלטה מיום 6.7.2014) (להלן - **עניין אולמרט**), אגב דיון בשאלה אחרת (הקשורה להגשת ראיה בשלב הערעור, שאינה נוגעת לענייננו). כאמור שם, כבר נקבע פעמים רבות כי לא רק שאין כל מניעה לכך שבית המשפט יעיין בראייה ששאלת קבילותה שנויה במחלוקת, אלא הכלל הוא שבית המשפט מעיין בראייה ששאלת קבילותה שנויה במחלוקת, כדי להכריע בכך (שם, כבוד הנשיא א' גרוניס, פסקאות 9-13 וכן הפסיקה הרבה הנזכרת שם). זהו הכלל הן במשפט פלילי (שם, פסקאות 9-12), הן במשפט אזרחי (שם, פסקה 13).

עוד נקבע, כי לא זו בלבד שעל בית המשפט לעיין בראיה כדי להכריע בשאלת קבילותה, אלא כפי שנפסק פעמים רבות, עיון בית המשפט בראיה אף לא יביא לפסילתו מהמשך הדיון במשפט הנדון לפניו (שם, פסקה 14. כן ראו: ע"פ 4492/02 **שטייך נ' מדינת ישראל**, פ"ד נו(5) 825 (2002), כבוד הנשיא א' ברק, פסקה 7 והפסיקה המובאת שם).

הטעם להלכה זו הובא בתמצית גם בעניין דנ"פ 5852/10 **מדינת ישראל נ' שמש** (2011) (להלן - **עניין שמש**). כאמור שם: "מסקנה זו מתיישבת עם הכלל הנוהג במשפטנו ולפיו בית המשפט שדן בהליך מסוים הוא שמכריע בשאלת קבילות הראיות שהצדדים מבקשים להביא בפניו, וזאת אלא אם כן המחוקק קבע במפורש הליך אחר ונפרד בנוגע לסוג ראיות מסוים... מטבע הדברים גם יתר ההכרעות הנוגעות לטענות של קבילות ראיות נעשות על ידי בית המשפט הדן במשפט עצמו ולא בהליך מקדמי כלשהו" (עניין **שמש**, כבוד הנשיאה ד' ביניש, פסקה 19. ראו גם: עניין **אולמרט**, פסקאות 10-12 והפסיקה המובאת שם).

לשלמות הדברים נוסיף כי כאמור, הכלל האמור חל גם במשפט אזרחי. כפי שנקבע לעניין זה בין השאר, בעניין רע"א

1935/03 **קסטן נ' חינון**, פ"ד נז(4) 554 (2003) (כבוד השופט א' ריבלין (אין חלוקה לפסקאות)), "הבאת ראיה לידעת בית-המשפט לצורך מתן ההכרעה בעצם שאלת קבילותה נובעת מעיקרי השיטה הדיונית הנוהגת אצלנו. שיטה זו מתבססת על היעדר הפרדה בין קובע העובדות לבין המכריע בשאלות משפטיות. משום כך הגורם המכריע בשאלת קבילותן של הראיות הוא גם המקבל, בסופו של יום, את ההכרעות העובדתיות בתיק על סמך הראיות שנקבע כי הן קבילות. כפועל יוצא של שיטה זו מוצגות בפני שופט הדן בתיק ראיות עוד לפני שהוחלט כי הן קבילות, וחזקה עליו כי אם ימצא שאין כאלה יתעלם מהן בבואו לפסוק את פסק-דינו" (ראו עוד: עניין **אולמרט**, פסקה 13 והפסיקה המובאת שם).

15. הנה כי כן, לשם בחינת קבילותה של ראיה יש להביאה לעיונו של בית המשפט ובוודאי שכך לשם בחינת שאלת המשקל שניתן לה.

מכאן עולה אפוא, כי כפי שנקבע בהחלטה שהעיון החוזר בה התבקש, כל תכלית הגשת תיק המוצגים היא ייעול ההליכים וכי אין בהגשת מוצגים במסגרתו כדי לקבוע כי מדובר במוצגים קבילים ואף אין בכך כל קביעה לעניין המשקל שניתן להם.

מכל מקום וכאמור, אין מחלוקת על כך שניתן להגיש גם את ההודעה שנגבתה מהנאשם ואף אין מחלוקת על כך שניתן להגיש את כל המסמכים שעניינם עובדות שהנאשם הודה בהם.

16. לסיכום, הגשת תיק מוצגים באופן שנקבע בהחלטה **מייעל את ההליכים**, בכך שלא מבזבז זמן בשל הפרוצדורה המייגעת של הגשת מוצגים רבים באמצעות עדים, סימונם והעברתם לסריקה; **מאפשר לבית המשפט להבין את התיק**, חלף מצב שבו בית המשפט יושב בדיון **פסומא בארבה**, מבלי להבין דבר והניסיון מלמד כי הדבר מביא לבזבז זמנו היקר מאד של בית המשפט; בניגוד מוחלט לטענת ההגנה, **אין מדובר "בהחלטה חסרת תקדים"**, מאחר שהדבר נעשה מדי יום ביומו בתיקים רבים הנדונים לפני מותבים רבים; כך גם בניגוד לטענת ההגנה, החלטה על הגשת תיק מוצגים כאמור, **אינה נוגדת "עקרונות בסיסיים הקבועים בסדרי הדין"**. להפך; כמו כן, כמפורט לעיל וכפי שנקבע, **אין בהגשת מוצגים לעיונו של בית המשפט כדי לקבוע בהכרח, כי המוצגים שהוגשו הם בגדר ראיות קבילות ואף אין בכך כדי לקבוע לדבר בעניין משקלן.**

17. לנוכח כל האמור, הבקשה לעיון חוזר נדחית.

תיק מוצגים כפי שנקבע, יוגש לכל המאוחר עד יום 25.10.2021.

ניתנה היום, י"ג במרחשוון התשפ"ב, 19 באוקטובר 2021, בהיעדר הצדדים.

תמר בר-אשר,
שופטת